

De dag VAN BLIJDSCHAP MOEST IK ACHTEN EN HUILEN TEGENLIJK

DE DAG
DAT MIJN GEBROKEN
HART GEHEELD WERD

Een dag voor mijn positieve

zwangerschapstest kregen we het nieuws dat de adoptie niet door kon gaan. Volgens onze contactpersoon bij de adoptievereniging kwam het door onze wensenlijst, die was te breed. En als we die lijst zo wilden behouden, dan wilden ze niet meer voor ons bemiddelen. Verslagen hoorden we het aan. Hoe was het mogelijk dat onze geplande adoptie op de wensenlijst zou stuklopen? We vonden het hele idee van zo'n lijst zelf al bijzonder cru. Zo moet je als wensouders bij de adoptie van een special needs kindje invullen waar je allemaal wensouders bent. Vind je het bijvoorbeeld oké als het kindje ledematen mist of ernstig ziek is? Hoewel Rutgers en ik ons ervan bewust waren dat deze kinderen intensieve zorg nodig zouden hebben, zagen wij het allemaal niet als een probleem. Natuurlijk, het zou aanpassen zijn, maar de medische zorg in Nederland is zo goed, dat zou jammer genoeg was ons contactpersoon bij de adoptievereniging het daar niet eens mee eens. Just omdat we voor bijna alle special needs openstonden, was ze bang dat we er later spijt van zouden krijgen. Het dossier van het adoptiekind stuurde ze daarom terug naar het land van herkomst en achteraf hoorden we dat ze had gezegd dat ze geen mijn hart. We waren wel degelijk geschikt en hadden heel graag voor het kindje willen zorgen, we kregen alleen de kans niet.

Na het nieuws waren Rutgers en ik kapot van verdriet. Tegen beter weten in deed ik de volgende dag een zwangerschapstest. Dat deed ik wel vaker, want ondanks alles bleef ik altijd een beetje hoop houden. Eigenlijk was het een soort wanhoopspaad, want ik wist ook wel dat ik niet zwanger kon worden. Toch was ik al twee weken overtuigd. Ik weet het aan de stress, maar een stemme-

te in mijn hoofd zei dat het ook wat anders kon zijn. Geduldig wachtte ik totdat het controlestreepje oplichtte. En inderdaad, dat gebeurde. Maar het opmerkelijk was dat het teststreepje ook verscheen. Ik was zwanger! Van blijdschap moest ik lachen en huilen tegelijk. Vol ongeloof maakte ik een foto van de test en stuurde hem naar Rutgers. Hij was net zo verbaasd als ik, maar meteen ook superhij. Ondertussen kon ik het nog steeds niet geloven. Omdat ik zang-

les moest geven liet ik de foto vijf minuten later in mijn enthousiasme aan de moeder van een leerling zien. Ik vroeg of zij de streepjes ook zag en juichend gaf ze me een knuffel. Ze wist hoe graag ik een kindje wilde

en verzekerde me met een grote glimlach dat die streepjes er niet zomaar waren, de test was echt positief. Op eens kwam het bij mij binnen. De adoptie ging niet door, maar we kregen wel een baby. Onze eigen baby!

Voor mij was het een rare gewaarwording. De ene dag liep ik nog rond met een gebroken hart omdat onze kindertwens in ditgen was gevallen en de volgende dag was ik op eens heel erg gelukkig omdat ik zwanger was. Hoewel mijn emoties alle kanten opgingen, voelde ik alsof het allemaal gewoon zo had moeten zijn. Tegelijkertijd vond ik het nog steeds onvoorstelbaar dat ik zwanger was samen met Rutgers deed ik op dezelfde dag daarom nog een extra zwangerschapstest en ook die was positief.

Zelfs onze arts kon niet verklaren waarom het na al die jaren ploeseling was gelukt om toch nog zwanger te worden. Het was een zeldzame situatie, zei ze, maar ze had het wel vaker gezien bij stellen die geen kinderen konden krijgen. Blijkbaar zat er in het 'dode zaad' van mijn man toch een keer een goed zaadje.

Door mijn onoverwachte zwangerschap kon ik het adoptiekindje wat makkelijker uit mijn hoofd zetten, maar ergens voelde dat ook een beetje raar. Want wat als we het kind wel hadden mogen adopteren? Dan had ons leven er vast heel anders uitgezien. Hoe het verder met het adoptiekindje is afgelopen weet ik helaas niet, maar ik hoop dat hij (we hoorden later dat het een jongste was) alomg in een fijn adoptiegezin terecht is gekomen.

Immiddels is onze dochter bijna twee jaar. Ze heet Cheyenne Savannah en is een lief en vrolijk meisje op wie we ontzettend trots zijn. Het is misschien gek om te zeggen, maar af en toe kan ik nog steeds niet geloven dat ze er is. We genieten enorm van haar en het is heel fijn dat we haar vanaf dag één zelf hebben kunnen vasthouden en zien opgroeien.

Monnetreel proberen we op de natuurlijke manier voor een tweede kind te gaan, maar ik vrees dat dat niet voor ons is weggelegd. Een nieuw adoptieproject is ook niet mogelijk. In Nederland is er momenteel een adoptiestop en alleen de procedurens die al liepen worden nog afgerond. Daarnaast is het realiseren van onze kindertwens een emotioneel rollercoaster geweest. Bredere vruchtbaarheidsbehandelingen resulterden negens in, dus we zouden het niet zo snel nog een keer doen. Zelf blijven proberen kan natuurlijk wel, je weet nooit hoe het kan lopen, kijk maar naar Cheyenne. Ze is echt een wonder waar we nog elke dag heel erg dankbaar voor zijn." □

MIRJAM STAAT OP HET PUNT OM MET HAAR MAN EEN KINDJE TE ADOPTEREN ALS ZE OPEENS SLECHT NIEUWS KRIGEN. MAAR DE VOLGENDE DAG STAAT HIJN EEN VERRASSING TE WACHTEN.

Miriam (36):

"Met open mond staarde ik op 25 september 2019 naar de twee streepjes. Ik kon het niet geloven. Volgens de zwangerschapstest die ik vlak daarvoor had gedaan, was ik zwanger. Maar dat kon helemaal niet. Rutgers en ik konden vanwege vruchtbaarheidsproblemen zelf geen kinderen krijgen; dat hadden onze arts en ruim zeven jaar proberen en verschillende vruchtbaarheidsbehandelingen wel duidelijk gemaakt. Hoe zwaaar het ook was, we hadden ons er min of meer bij neergelegd. Onze kindertwens bleef echter bestaan. Als we niet voor ons eigen kind konden zorgen, dan graag voor een kind aan wie we onze liefde wel konden geven. Vandaar dat we voor adoptie gingen. Door nieuwe regelgeving waren er alleen nog adopties van special needs kindjes (kinderen een met lichamelijke of geestelijke beperking, red.) uit het buitenland mogelijk. Wat volgde, was een heftige periode met veel gesprekken, cursussen en keuringen, maar we doorliepen het met succes. Daarna zagen we op de website van ons adoptiebureau een anonieme oproep voor de adoptie van een kindje. Hoewel we alleen de medische informatie kregen en geen foto van het kind konden zien, voelde ik meteen heel veel moederliefde toen ik het verhaal las. Zo stond er dat het kind bijna blind was en dat er nog geen geschikte adoptieouders waren gevonden. Rutgers en ik wisten direct dat we dit kind graag een warm thuis wilden geven. We middelen we ons aan als wensouders en hoopten we dat we in aanmerking kwamen.